

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

Lidé, kteří se nevzdali. Přidáte se k nim?

Co je to Evropský sociální fond?

Nejstarší z evropských fondů má za cíl pomáhat lidem uplatnit se na trhu práce, poskytovat vzdělávání, podporovat sociální začleňování a rozvíjet veřejné služby. Česká republika z něj může čerpat finance od svého vstupu do Evropské unie v roce 2004. Ministerstvo práce a sociálních věcí je do čerpání zapojeno od samého počátku a významnou roli hraje i nadále. Prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost byla na investice do lidí v letech 2008–2015 vyčleněna částka přes 2 miliardy EUR. Pro roky 2015–2023 je v rámci Operačního programu Zaměstnanost k dispozici obdobná částka.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

skoro každý z nás se v životě dostane do situace, kdy hledá práci. Pokud jste mladí, vzdělaní, s praxí a bez závazků, nemusí to představovat problém. Jenže to je ideální situace, která má do reality často daleko. Nízká kvalifikace, předdůchodový věk, nezaopatřené děti či hendikep – to vše úspěšnost na trhu práce velmi snižuje.

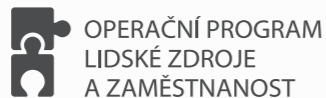
Evropský sociální fond se těmto znevýhodněným skupinám snaží pomáhat. A že se to daří, dokazuje právě tato publikace. Najdete v ní dvacet pět příběhů konkrétních lidí z celé České republiky, kterým se změnil život k lepšímu. Projekty financované z Evropského sociálního fondu pomohly najít zaměstnání absolventům, lidem se záznamem v trestním rejstříku, osobám s fyzickým i duševním postižením či lidem s nízkým vzděláním.

Příběhy Aleny, Marie, Václava a dalších mají jedno společné: získat pravidelný příjem se na začátku zdálo nemožné. Přesto se ale nevzdali a využili nabídnutou pomoc. Snad vás inspirují k tomu se podobných projektů aktivně zúčastnit.

Mgr. Jiří Kinský

ředitel odboru řízení pomoci z ESF

Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Obsah

- 1 I na venkově může být živo
- 2 Až na vrchol pyramidy
- 3 Cesta k vysněnému povolání
- 4 Je to jen první krok
- 5 Svařováním ke štěstí
- 6 Dobroty z Mléčného baru Naproti
- 7 Lepší život v cizí zemi
- 8 Zkušenosti k nezaplacení
- 9 Děti jako životní poslání
- 10 Raději pracovat, než sedět doma
- 11 Cesta ze začarovaného kruhu
- 12 Jak na nástrahy běžného života
- 13 Svět otevíraný hlasem
- 14 Život ho změnil, teď ho on mění jiným
- 15 Od rekvalifikace k výučnímu listu
- 16 Malá obec s velkou vizí
- 17 Školení pomáhá zaměstnancům i firmě
- 18 Podaná ruka absolventům
- 19 Práce pro nezaměstnatelné
- 20 Nadějně vyhlídky
- 21 Prostor na práci i osobní život
- 22 Cesta zpátky
- 23 Není nad to stát na vlastní noze
- 24 Zadlužený, ale nezlomený
- 25 Krok správným směrem
- Seznam příběhů

I na venkově může být živo

Když se řekne rozvoj obce, představí si člověk nové hřiště či opravenou místní komunikaci. Obce se ale mohou rozvíjet i v oblasti společenského života. Důležité je, aby se toho někdo s nadšením ujal.

„Chci se pořád něčemu novému učit, poznávat nové věci. A to, co poznám, čemu se naučím, toužím co nejdříve realizovat v praktickém životě. Je to takový můj zdroj energie. Ten mě žene dál.“

Barbora

Barbora dala po letech v zaměstnání výpověď. I po rekvalifikaci ale zůstala nějaký čas na úřadu práce. Vlastně to bylo dobře, protože se tu dozvěděla o projektu **Rovné příležitosti ve venkovských místních partnerstvích**, jehož cílem byl společenský rozvoj malých obcí a větší zapojení žen do veřejného dění. Hlavní bylo vyhledat vhodné osobnosti, které dokážou společenské

aktivitu rozvíjet. Barbora byla jednou z nich a vůbec jí nevadilo, že daná pozice je jen na rok. Do práce se pustila s vervou a dala se. „V podstatě jsem začala vykonávat zcela novou profesi. Cítila jsem ale, že díky ní mohu obci pomoci k nějakým financím a ještě k tomu rozvíjet nové aktivity a být tak dvojnásob užitečná.“

V rámci projektu byla ve Starém Městě pod Sněžníkem zorganizována Anenská pouť, děti ve školním klubu mají nové společenské hry a hudební nástroje, došlo k propojení místních úřadů s obyvateli, podnikateli i spolky. Jejich vzájemný dialog je pro další rozvoj tím nejdůležitějším.

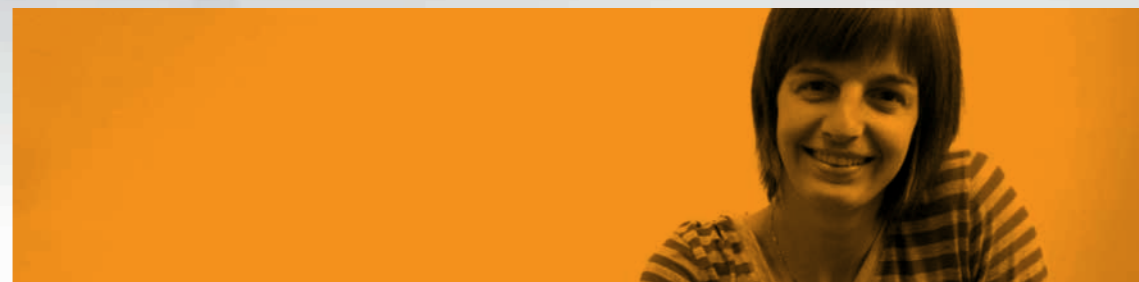

Až na vrchol pyramidy

Také zdravotně a mentálně postižení lidé potřebují získat zkušenosti a sebedůvěru, aby uspěli na trhu práce. Snáze se pak začlení do společnosti a veřejného života.

„Když jdu na ranní směnu, mám většinou úklid. Pak jdu do dílen, nejčastěji na keramiku. Tam vyrábím hrnky nebo mýdlenky, které se potom prodávají v kavárně. A právě v kavárně mě práce baví úplně nejvíc.“

Beata

Beata je vyučená kuchařka – pečovatelka. Dříve pracovala v pečovatelském domě ve Zlíně. Práce pro ni ale byla příliš náročná, a tak začala docházet do centra Slunečnice. Zde se zapojila do výcvikového programu Pyramida v rámci projektu **Získávání a rozvíjení kompetencí nutných k udržení se na trhu práce** určeného pro osoby se zdravotním znevýhodněním. Název je odvozen od

pyramidy, jejíž nejširší základnou jsou sociální dovednosti, následuje rozvoj profesních dovedností a na vrcholu je nalezení práce. Beata úspěšně prošla všemi stupni a získala zaměstnání na chráněném pracovním místě.

Do programu Pyramida se zapojilo celkem 40 klientů a klientek, kterým pomohl přiblížit se k zaměstnání na chráněném pracovním místě, popřípadě na volném trhu práce. To se podařilo 14 z nich, kteří tak skutečně stanuli na vrcholu pomyslné pyramidy.

Cesta k vysněnému povolání

Často se říká, že v životě je nejtěžší najít svou vlastní cestu. Ale ani ten, kdo ví, jaké zaměstnání chce vykonávat, to nemusí mít při hledání práce jednoduché.

„Můj sen bylo pracovat na rehabilitacích. Chtěla jsem už jako dítě jít na masérskou školu, ale v minulém režimu to nešlo. V devadesátých letech jsem začala bojovat, abych se dostala do kvalitního masérského kurzu.“

Jana

Paní Jana, navzdory praktické slepotě, nikdy neměla problém najít sebe samu. Vytoužený masérský kurz pro ni ale byl finančně nedostupný. Na žádost u ministerstva práce a sociálních věcí jí však byla udělena výjimka a dostala podporu, která jí umožnila půlroční kurz absolvovat. Rozjela vlastní podnikání, prošla dalšími kurzy a nakonec získala místo **v sociálním podniku Jitro**. „Nejdůležitější

je pro mě na práci masérky, že můžu lidem pomoci. To mě naplňuje mnohem více, než když by mi klient platil třeba více peněz. Jsem strašně šťastná, že tuhle práci můžu dělat a že se cítím potřebná.“

Sociální podnik poskytuje rehabilitační, rekonvalescenční a masérské služby zdravotně postiženým i klientům z řad široké veřejnosti. Zároveň zaměstnává více než 40 % hendikepovaných osob a osob, které pečují o závislé členy své rodiny.

Je to jen první krok

Být Romem na severu Čech není lehký úděl. V oblasti s vysokou nezaměstnaností musí čelit kromě nedostatku pracovních míst i mnohým předsudkům a nedůvěře.

„Jít znovu do práce po dlouhé době se slovy popisuje těžko. Ale je to povznášející pocit.“

Boris

Boris je Rom z Děčína, který už zažil lepší časy. Na dobu, kdy se vyučil zedníkem a pracoval ve státním stavebním podniku, vzpomíná rád. Přejít do nových ekonomických poměrů ale nezvládl. Přiznává, že udělal chybu a na svět se pak dva roky díval skrz mříž. Na svobodu se vrátil s dluhy a začal se bát exekutora. Rozhodl se proto vyhledat pomoc, kterou našel v projektu **Začleňování romských rodin v Ústeckém kraji**. Díky němu

Boris dostal osobního poradce, který ho naučil, jak zkrotit dluhy, a výrazně mu pomohl s hledáním zaměstnání. „Strašně bych si přál najít nějakou dlouhodobou, nejraději stálou a dobře placenou práci. Když bude třeba, tak se klidně rekvatifikuji. Práce se nebojím. Jakkoliv tvrdé.“

Projekt poskytoval několika stům klientů prostřednictvím terénních prací nejrůznější služby a poradenství a pomáhal jim dostat se z nejhoršího a nasměrovat je správným směrem. Šlo sice jen o první krok, ale v podmínkách Ústeckého kraje lze i to označit za malé vítězství.

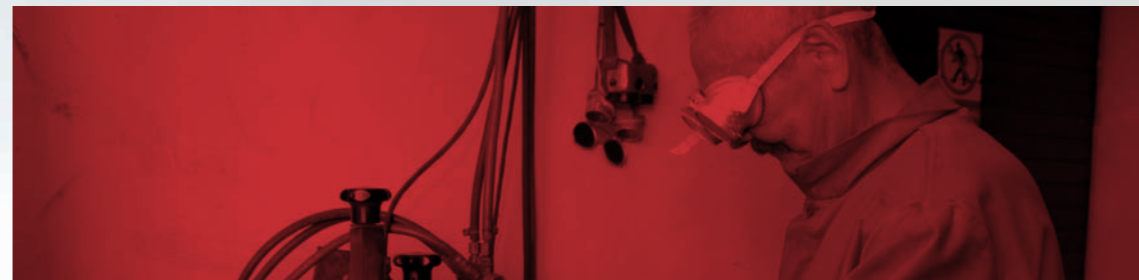

Svařováním ke štěstí

Vykonávat některá zaměstnání není snadné, mohou být náročná jak fyzicky, tak psychicky. A co teprve po padesátce. Za radost z pravidelného příjmu a dobře odvedené práce to ale stojí.

„Během života jsem vystřídal mnoho zaměstnání. Patnáct let jsem pracoval jako elektrikář, dělal jsem i topiče nebo zedníka. Pak ale společnosti zkrachovaly, přestaly platit a podobný scénář se několikrát opakoval.“

Ladislav

Ladislav už toho zažil hodně a vystřídal řadu profesí. Čím byl ale starší, tím hůře se mu práce hledala. Potom v časopisu narazil na inzerát projektu **Profese svářeče** nabízející kurzy lidem starším 50 let, kteří jsou v evidenci úřadu práce nebo jsou jinak znevýhodnění na trhu práce. „Kurz slibuje místo na půl roku po úspěšném ukončení. To je hodně dobré. Mně

ho navíc ještě prodloužili, tak jsem moc rád. Moje práce mě baví. Není to stereotyp, i když to tak asi může znít.“

Zájemci o projekt museli projít pohovory, prohlídkami u lékaře a motivačním kurzem, ale 25 z nich nakonec absolvovalo kompletní sadu svářečských kurzů a přes 20 získalo na půl roku práci. Všechny účastníky pak dokázal projekt motivovat, což je pro jejich budoucnost nepostradatelné.

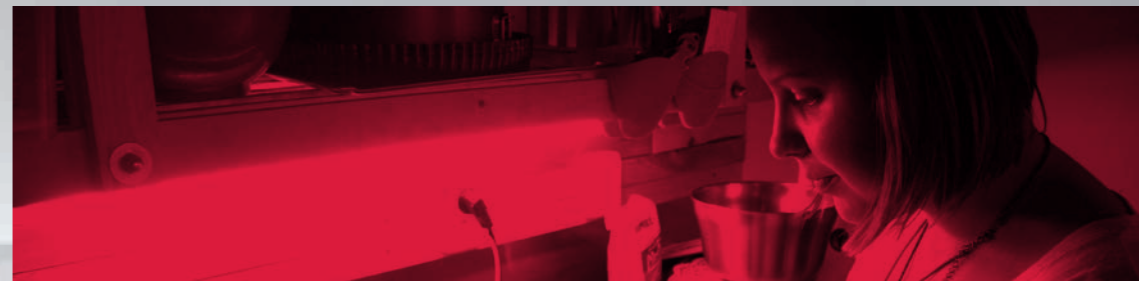

Dobroty z Mléčného baru Naproti

Obsloužit zákazníka a postarat se o provoz kavárny zvládnou i lidé se zdravotním hendikepem. Sociální firmy jsou jednou z možností, jak pro ně zajistit pracovní uplatnění.

„Jsme tu v podstatě jedna velká rodina. Podnikáme i společné akce mimo práci. Byli jsme posedět a popovídat si na společném večírku a jednou jsme byli hrát i bowling.“

Michaela

Míša se vyučila kadeřnicí a chtěla pokračovat studiem na střední škole. Tu však nedokončila, protože vážně onemocněla a začala navštěvovat psychiatra. Zhruba tři roky byla bez práce a pobývala v azylových domech. Nakonec se na ni usmálo štěstí, když dostala možnost pracovat v **sociální firmě Mléčný bar Naproti**. Věnuje se hlavně pečení, v němž je

nejlepší. Kromě Míši tu pracují i další lidé se zdravotním postižením, jejichž život díky aktivní účasti na chodu podniku dostává řád a smysl.

Cílem projektu bylo vytvořit udržitelné zaměstnání pro osoby s mentálním a duševním hendikepem v běžném podnikatelském prostředí. Zaměřil se i na osvětu v rámci problematiky sociálního podnikání a zaměstnávání osob se zdravotním postižením.

Lepší život v cizí zemi

Pro mnohé cizince může být Česká republika zemí, ve které by rádi pracovali a našli v ní nový domov. Vše se ale může zkomplikovat, když v novém prostředí důvěřujete těm nepravým.

„Manžel pracoval tři měsíce a nedostal ani korunu. Když mě kontrolovali na ulici, skončila jsem s neplatným povolením k pobytu na policii, naši synové v dětském domově.“

Suzana

Suzana a Milo jsou manželé a rodiče dvou dětí. Pochází z Makedonie a svého času vyslyšeli nabídku české vlády, doma vše prodali a s deseti tisíci eury se vydali hledat štěstí do České republiky. Místo toho narazili na podvodníky a o všechno přišli. S přispěním projektu **Zvýšení role neziskového sektoru v oblasti sociální integrace pracovních migrantů v České republice** se ale dokázali znovu postavit na vlastní nohy.

Zaměstnání získala Suzana, starší syn i Milo: „Pracuji jako údržbář elektroinstalace na jednom velkém pražském stadionu. Baví mě to. Doma v Makedonii jsem byl také údržbářem.“ Mladší syn už bere češtinu jako svůj rodný jazyk a všichni pevně věří, že se Česko stane jejich opravdovým domovem.

Projekt se zaměřil na odstraňování problémů cizinek a cizinců z třetích zemí, kteří legálně žijí a chtějí pracovat v České republice, ale neznají jazyk a místní sociokulturní prostředí. Kromě toho usiloval o rozvoj veřejné debaty o pracovní migraci v ČR i EU.

Zkušenosti k nezaplacení

Být po padesátce, nemít ani středoškolské vzdělání a přijít o práci, to je pro mnoho lidí začátek konce pracovní kariéry. Přitom mají významné plus, spoustu zkušeností.

„Třicet let jsem pracovala ve velkoobchodu s obuví, výpověď jsem dostala kvůli reorganizaci. Krátce na to jsem se uplatnila jako asistentka daňové poradkyně, jenže ta mě po čase už nemohla platit, a tak jsem zamířila na úřad práce.“

Alena

Paní Aleně bylo přes padesát, když přišla o práci. Okamžitě začala hledat novou, měla ale značnou nevýhodu. Nedokončila střední školu, a když si vzdělání chtěla doplnit večerním studiem, nedovolily jí to rodinné záležitosti. V rámci projektu **Příležitost pro zkušené** proto začala navštěvovat rekvalifikační kurz, po kterém následovala pracovní praxe na správě sociálního zabezpečení. Díky pečlivosti

a vytrvalosti jí zde bylo nabídnuto zaměstnání ještě před závěrečnou zkouškou. „Lidem jako já bych ráda vzkázala, aby to nikdy nevzdávali a aby na sobě začali pracovat, protože to je ze všeho nejdůležitější.“

Projekt se zaměřoval na uchazečky a uchazeče o zaměstnání nad 50 let evidované na úřadech práce. Těm byla nabídnuta řada kurzů, školení, rekvalifikací a zkoušek, po jejichž vykonání mohli získat celostátně platné osvědčení. Celkem jich projektem prošlo přes 500.

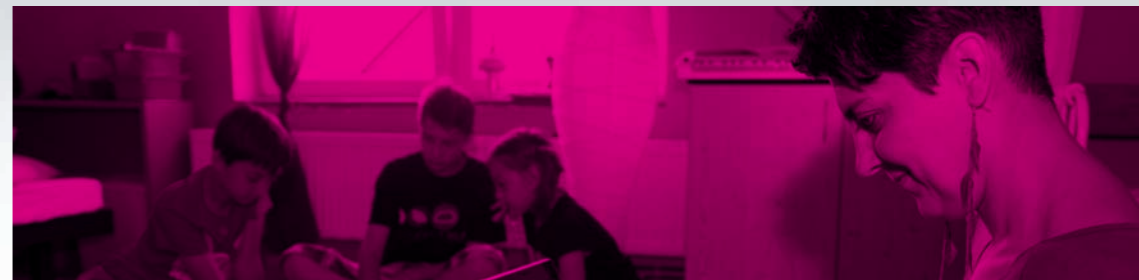

Děti jako životní poslání

Situace v regionech s vysokou nezaměstnaností není jednoduchá. Přesto v nich může najít cestu k vysněné práci i maminka tří malých dětí bez praxe.

„Hledání práce mi moc nešlo. Na úřadu práce jsem byla registrovaná devět měsíců a práci, ve které bych mohla skloubit pracovní povinnosti s péčí o své děti, jsem nepotkala. Vše změnila až jedna schůzka s kamarádkou.“

Lucie

Jen se základním vzděláním měla Lucie velmi špatné pracovní vyhlídky. O budoucnosti ale nikdy moc nepřemýšlela a počítala s tím, že když bude nejhůř, půjde do místní textilky. Tu ale nakonec zavřeli. Lucii naplňovala práce s dětmi, sama už měla tři, a tak když jí řekla kamarádka o projektu **Rovné příležitosti pro Frýdlantsko** a kurzu Pečovatelka o dítě, neváhala. Díky dobrým výsledkům získala dotované místo na půl úvazku v mateřské škol-

ce. Další vzdělávání jí pak přineslo nabídku práce na plný úvazek na základní škole. „Kurz mi dal opravdu hodně. Dozvěděla jsem se mnoho nového, hlavně z oblasti psychologie dítěte. Pomohlo to nejenom mně, ale vlastně i mým dětem.“

Projekt zaměřený zejména na ženy s malými dětmi a ženy v předdůchodovém věku nabídl několika desítkám z nich vzdělávací kurzy, pomoc při hledání zaměstnání i poradenství v osobním a profesním rozvoji. Zároveň motivoval zaměstnavatele, aby se nebáli těmto ženám dávat práci.

Raději pracovat, než sedět doma

Zapojení lidí s mentálním hendikepem do společnosti není jednoduché. Ještě těžší je najít pro ně uplatnění na trhu práce. Ale jde to.

„Stačilo mi, že jsem doma byla jen několik málo týdnů, a bylo to k uzoufání. Strašně moc jsem chtěla najít práci, dostat se mezi lidi.“

Petra

Petra a Pavlína jsou sestry, obě s mentálním hendikepem. Po ukončení praktické školy si samy nedokázaly najít práci, proto seděly doma, dívaly se na televizi nebo z okna. Vše se změnilo, když se zapojily do projektu **Aktivně do práce**. Než Petra nastoupila do tréninkové kavárny, byla zamlklá, ostýchavá, nevěřila si. Ani ne po roce se změnila k nepoznání. „Je veselá, ráda si s lidmi povídá, je uvolněná a otevřená,“ komentuje změnu

koordinátorka projektu Soňa Černá. Pavlína zase našla uplatnění jako asistentka učitelů ve škole, kterou sama absolvovala. Ředitelka Hana Horská si ji velmi chválí: „Její hendikep vůbec nevidím jako problém. Je to proto, že Pavlína má obrovské srdíčko a k dětem patří. Je pro ně spíše kamarádkou, dokáže se k nim více přiblížit.“

Pro 25 klientek a klientů byly zajištěny vzdělávací kurzy, tréninkový kurz v kavárně a všem bylo aktivně vyhledáváno zaměstnání. O úspěšnosti projektu vypovídá fakt, že se pracovní uplatnění podařilo zajistit 23 z nich.

Cesta ze začarovaného kruhu

Vzdělání by mělo být dobrým startem kariéry. Pro zaměstnavatele je ale důležitá i zkušenost, která absolventům často chybí. Mladí lidé se tak mohou octnout v začarovaném kruhu.

„Práci jsem hledala opravdu intenzivně. Začala jsem vlastně už v posledním ročníku školy. Surfovala jsem po internetu, psala e-maily. Problémem se ukázala nulová praxe.“

Simona

Simona si místo začala hledat s předstihem a navíc měla jasno, že chce dělat účetní. Myslela si, že to nebude problém, ale bez praxe ji nechtěli. Při jednom neúspěšném vstupním pohovoru jí ale poradili, aby zkusila účast v projektu **Praxe je začátek 2**. Simona absolvovala vstupní modul, na výbornou zvládla rekvalifikaci a dostala šanci vyzkoušet si, jaké to je chodit denně do práce. Pracovní praxi

na úřadu práce pak vyměnila za stálé místo a sama začala pomáhat zprostředkovat práci jiným. „Projekt člověka hodně naučil a také mu dal možnost poznat lépe sama sebe. Prostě by takových projektů mělo být víc, nejen pro absolventy škol.“

Projekt naučil více než sto mladých lidí, jak se co nejlépe připravit na profesní start – umožňoval výměnu zkušeností, poskytoval rekvalifikaci, zajišťoval pracovní praxi. Vzniklo díky němu i 12 nových pracovních míst.

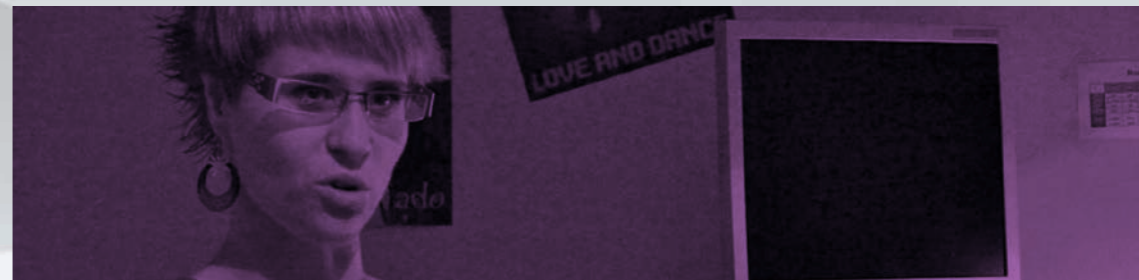

Jak na nástrahy běžného života

Dětských domovů jsou po republice desítky a každoročně jejich brány opouští mnoho mladých lidí. Když na prahu dospělosti mají začít žít samostatně, není to vůbec snadné.

„V dětském domově jsem vyrůstala od svých tří let a žila v něm do sedmnácti. Po celou tu dobu jsem prakticky nikdy nebyla sama. Kolem sebe jsem měla ostatní děti a tety.“

Lenka

Podle zákona je o děti z dětských domovů postaráno do doby, než se připraví na budoucí povolání. Na papíře to vypadá hezky, praxe ale ukázala, že mnohé z nich nemají znalosti a dovednosti nezbytné k samostatnému životu. Často nedovedou komunikovat s úřady, chybí jim zkušenost s hospodařením s penězi. Nejhorší ale bývá náhlý pocit samoty. V tom všem a především při hledání práce jim

pomáhal projekt **Krok do života**. Naučil je, jak si zaměstnání udržet, dal jim možnost najít si bydlení a samostatně žít se vším, co k tomu patří. „Není to jen o bydlení. Musela jsem se poměrně rychle naučit postarat se o domácnost a počítat, co si mohu dovolit a na co si musím ušetřit.“

Za projektem stáli ředitelé dětských domovů v Plzeňském kraji a celkem se do něj zapojilo 118 klientů a klientek dětských domovů. Výsledky projektu by měly napomoci i legislativním změnám a vytvoření systému následné péče o mladé lidi opouštějící dětské domovy.

Svět otevíraný hlasem

Dlouho nebyla mnohým zdravotně hendikepovaným moderní výpočetní technika k ničemu. Bez pomoci asistenta nemohli surfovat po internetu ani psát e-maily. Pak se ale objevily programy k ovládní počítače hlasem.

„Příležitostí nabízejících práci z domova je poměrně dost. Jenže to neřešilo můj problém. Odmalička jsem tíhla k tomu být mezi lidmi a práce z domova člověka sociálně izoluje.“

Laura

Laura žije v Praze a je na invalidním vozíku. Navíc trpí poruchou jemné motoriky, takže špatně ovládá prsty na ruce. Proto nemohla samostatně pracovat s počítačem. Díky projektu **Můj hlas – moje práce** ale získala přístup k unikátnímu programu umožňujícímu ovládní počítače hlasem a její situace se obrátila k lepšímu. „Projekt jsme zaměřili právě na lidi jako Laura. Tedy takové, kteří jsou odkázáni

na invalidní vozík anebo kvůli jinému postižení nemohou počítač sami ovládat,“ říká koordinátorka projektu Daniela Rázková. „Vymysleli jsme a spustili i speciální kurz, který klienty učí, jak tuto technologii zvládat.“ Laura úspěšně zvládla úskalí hlasového ovládní počítače a naučila se mluvené slovo měnit v psaný text. Svět se jí ale doopravdy otevřel až poté, co získala dotované místo na jednom pražském úřadě.

Projekt reagoval na situaci lidí se zdravotním postižením na trhu práce originální metodou a lze jej zařadit mezi vysoce inovativní. Podpořil celkem 25 osob se zdravotním znevýhodněním a jeho jedinečným výsledkem je zajištění zaměstnání 11 z nich.

Život ho změnil, teď ho mění jiným

**V životě může nastat situace, která člověka dokonale změní.
Něco podobného v životě potkalo i hrdinu tohoto příběhu.**

„Podnikání bylo pro mě – to, co dělám teď, dělám pro druhé. Vidím změnu v lidských životech a taková práce mi dává obrovský smysl.“

Pavel

Pavlovi ze severu Moravy bylo přes padesát let a byl úspěšným podnikatelem. Prošel ale několika zkušenostmi, které ho přiměly přemýšlet, zda cesta, po které se profesně vydal, je tou pravou. „Když mi táta umřel v náručí, došlo u mě k tomu zásadnímu zlomu a já pochopil, že pokračovat v podnikání nemohu, že smysl svého života vidím jinde.“ Chtěl pomáhat lidem a díky projektu **Paklíč** mu to bylo

umožněno. Absolvoval rekvalifikační kurz na pracovníka sociálních služeb, prošel tříměsíční praxí a bylo mu vytvořeno dotované místo. Stejně jako otevřel projekt nové dveře Pavlovi, začal je i on otevírat jiným.

Projekt pomáhal osobám znevýhodněným na trhu práce (nad 50 let, dlouhodobě nezaměstnaní, s tělesným postižením) při hledání zaměstnání. Zajišťoval kurzy, rekvalifikace, poradenství, vytvořil 19 nových pracovních míst. Někteří z těch, kdo projektem prošli, pak dále pracovali s lidmi na dně, kteří si řekli o pomoc.

Od rekvalifikace k výučnímu listu

Rekvalifikační kurzy jsou dobrý základ. Pokud to ale člověk s danou profesí myslí vážně, není od věci pustit se do dalšího vzdělávání a získat třeba výuční list. Kdo to udělá, určitě neprohloupí.

„S prutem u vody mi je dobře a moje záliba mi pomohla, když bylo nejhůř.“

Marie

Do života Marie zasáhla změna poměrů velmi výrazně. Ošetřovatelku hospodářských zvířat už nikdo nepotřeboval. Zkoušela to na poště, kompletovala elektronické součástky v továrně, dělala pokojskou, přesto skončila na úřadu práce. Dál hledala uplatnění, nebála se veřejně prospěšných prací a doufala, že najde zaměstnání, které ji uživí a bude bavit. Nakonec se zapojila do projektu **Vzdělávejte se pro růst**, kde si vybrala kurzy v oblasti stra-

vování a pohostinství. Absolvovala hned tři a hledala, kde nově nabyté zkušenosti uplatnit. I bez praxe nakonec práci našla, zároveň si ale dál zvyšovala kvalifikaci. „Nyní jsem v pohodě. Kdybych náhodou v budoucnu musela měnit místo, bylo by to s praxí a výučním listem v kapse mnohem snazší.“

Projekt byl realizován v jednotlivých krajích s ohledem na to, jaké problémy bylo třeba řešit a jaké rekvalifikace byly v regionu potřeba. Tisíce uchazečů a uchazeček o zaměstnání tak dostaly šanci získat potřebné a využitelné vzdělání pro následné pracovní uplatnění.

Malá obec s velkou vizí

Malé obce leží stranou společenských a obecně známých center, nevedenou k nim dálnice, většina obyvatel ČR je nezná. Přesto i ony usilují o rozvoj a slaví úspěchy.

„Mít vizi, jakou by měla být vaše obec v průběhu příštích desetiletí, je pěkné. Uvést ji do života ale snadné není. Je třeba hledat pomoc. V Křižánkách jsme ji našli.“

Jan

Kdysi dávno proslulé a bohaté Křižánky dnes mají jen pár set obyvatel. Přesto si troufaly na realizaci strategického plánu rozvoje, který dělává problémy i velkým městům. Křižánky si ale uměly poradit a jako člen Národní sítě zdravých měst se zapojily do projektu **Strategické řízení v obcích – kvalitně a efektivně**. Výsledek se dostavil rychle, obec se rozrostla o řadu nových staveb, další prošly rekonstrukcí, obohatil se kul-

turní a společenský život. Jak říká starosta Křižánek Jan Sedláček: „Bez lidí, jejich nápadů a jejich pomoci by se nám z toho nepodařilo nic. Že se v obci život za poslední léta změnil, je hlavně jejich zásluhou. Spolupráce zastupitelstva obce s obyvateli je nadstandardní, v porovnání s jinými i možná výjimečná.“

Projekt poskytoval vzdělávání pro zaměstnance úřadů a zástupce územně samosprávných celků, metodickou pomoc a ICT nástroje v oblastech strategického řízení. Obce si mohly udělat lepší představu o budoucnosti a dalším rozvoji a dokázaly do dění více zapojit své občany.

Školení pomáhá zaměstnancům i firmě

Když se řekne školení, rozdělí se většinou osazenstvo firmy na dva tábory. První v něm vidí ztrátu času, druhý vítanou příležitost ke zvýšení své odbornosti. Pravdu mohou mít oba. Záleží na přípravě, volbě obsahu a lektorů, rozvržení času.

„Pokud je firemní školení připraveno profesionálně, tak ho mohu jen doporučit. Zájem ale musí fungovat z obou stran, jak ze strany zaměstnavatele, tak i jeho zaměstnanců.“

Petra

Petra žije celý život na Ostravsku. Po promoci si našla práci ve firmě, která působí v oblasti stavebnictví. Sedm let pracovala na pozici asistentky, pak se ale chtěla posunout dál. Protože odborné znalosti drží firmu i v období, kdy je na trhu o zakázky nouze, podporováno je **pravidelné vzdělávání zaměstnanců**. Díky němu je dnes Petra produktovou manažerkou. „Našla jsem se

tu, dělám práci, co mi sedí.“ V nové roli zodpovídá za realizaci školení v oblasti nových materiálů, které pomohlo i jí osobně. „Získala jsem nové vědomosti ze stavební fyziky. Mohu tak lépe argumentovat při prezentaci našich produktů.“

Vzdělávání zaměstnanců se stalo důležitou součástí firemní kultury, ale i strategie jejího dalšího rozvoje. Zaměstnanci totiž vědí, že dokud budou vynikat svojí odborností, svoji práci si udrží.

Podaná ruka absolventům

Najít volné pracovní místo okamžitě po ukončení školy není snadný úkol. O to víc ve studentském městě jako Olomouc.

„Jsem poměrně aktivní člověk, a tak jsem po studiu navštívil během měsíce asi pět pracovních pohovorů. Žádný však nedopadl, jak jsem doufal. Většinou chtěli někoho, kdo má již nějakou praxi.“

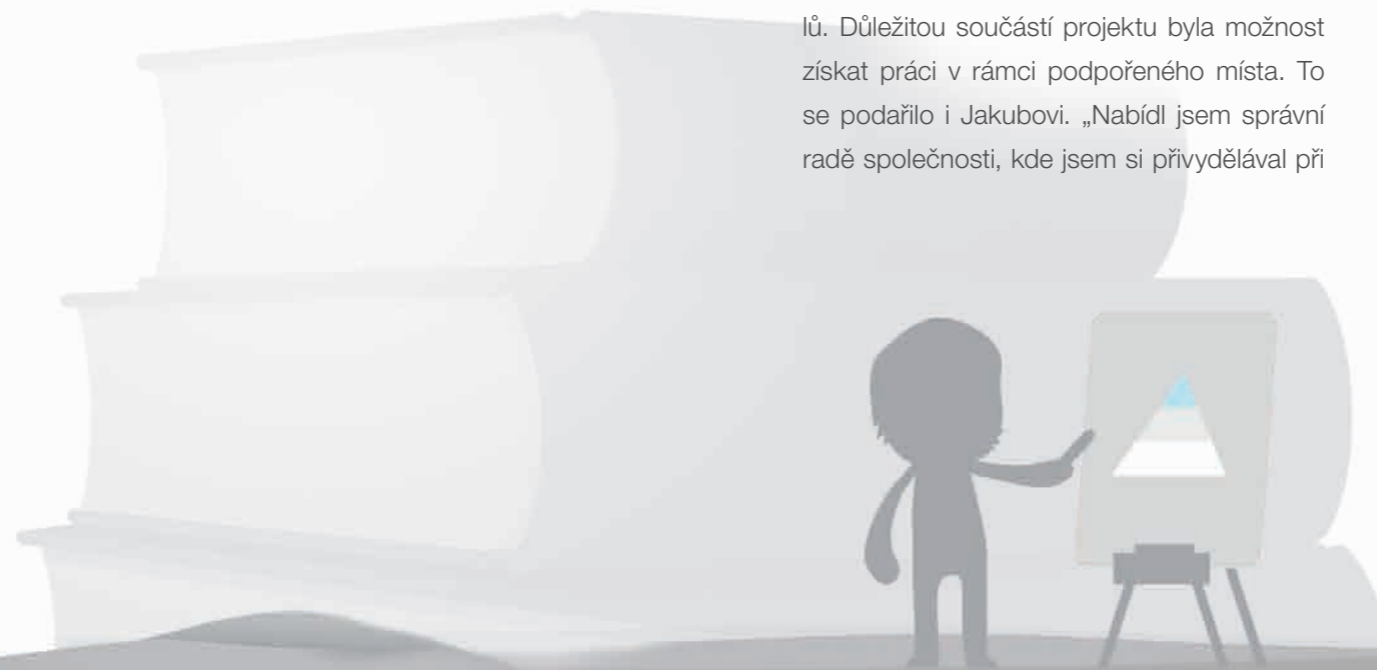
Jakub

Úřad práce Jakobovi nabídl možnost zapojit se do projektu **Absolvent v Olomouckém kraji**. Ten se snažil vybavit absolventy dovednostmi, které nezískali během svého studia, ale potřebují je u budoucích zaměstnavatelů. Důležitou součástí projektu byla možnost získat práci v rámci podpořeného místa. To se podařilo i Jakobovi. „Nabídl jsem správně radě společnosti, kde jsem si přivydělával při

studii, možnost, že bych pro ně pracoval na podpořeném pracovním místě. Bylo to výhodné pro obě strany. Já získal zkušenosti a praxi a zaměstnavatel pracovní sílu na rok zdarma.“

Projekt podpořil 166 absolventů a absolventek. Většina z nich byla na pracovních stážích v soukromé sféře, některým se povedlo najít pracovní místo ve státní správě. Vytvořeno bylo 6 nových pracovních míst.

Práce pro nezaměstnatelné

Myslíte si, že bezdomovec se zkušenostmi z vězení a trvalými zdravotními problémy nemá šanci najít práci? Má. I takové věci se dějí a nejde o zázraky.

„Práce v azylovém domě Armády spásy v Krnově ze mě po mnoha letech udělala člověka s regulérní mzdou, který mohl žít jako každý jiný.“

Václav

Václavova minulost nebyla jednoduchá. Tragické úmrtí bratra, rozvod, úraz hlavy s trvalými následky, bezdomovectví, alkoholismus, vězení. Přesto se snažil svůj život obrátit lepším směrem. Střechu nad hlavou našel v azylovém domě Armády spásy, kde se zapojil do projektu **Normální je pracovat**. Ten pomáhal dlouhodobě nezaměstnaným, kteří byli kvůli různým hendikepům v podstatě ne-

zaměstnatelní. Měli si zvykat na to, že musí pravidelně chodit do práce, komunikovat s nadřízenými a nést odpovědnost za svěřené úkoly. Podstatné bylo, že za svoji práci byli i řádně placeni.

Projekt podpořil téměř 50 lidí a umožnil jim uchopit život do vlastních rukou. Díky projektu se naučili lépe pracovat s vlastními postoji a další dovednosti, které jsou nutné nejen pro hledání, získání a udržení práce, ale i pro zvýšení sebevědomí a pocit užitečnosti.

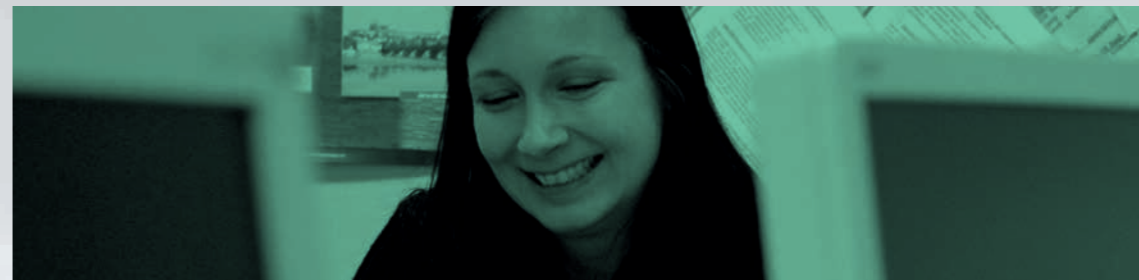

Nadějné vyhlídky

**Jaké vyhlídky má ten, kdo nevidí? Může pracovat na počítači?
Může si vůbec najít práci?**

„Myslím, že na základě mého poškození zraku se dokážu vcítit do klientů. Vím, jak vidí oni a jak se cítí, vím, jak sdělit určité informace.“

Martina

Lidé se zrakovým postižením se mohou uplatnit v řadě profesí, jen potřebují trochu pomoci. Pro někoho je to rada, pro jiného kurz, psychologická podpora nebo kompenzační pomůcky. To všechno mohli najít zrakově postižení nezaměstnaní z Moravskoslezského kraje v projektu **Nadějné vyhlídky**. Do něj se zapojila i Martina. Lékaři jí zjistili vrozenou vadu odumírání sítnice, což jí ale nezabránilo dále se vzdělávat a pomáhat druhým. Díky skvě-

lým výsledkům v absolvovaných kurzech se stala asistentkou poradce pro zaměstnávání zrakově postižených ve společnosti Kafira, která projekt realizovala. „Dvakrát ročně pořádáme setkání všech uživatelů Kafiry, na kterých se naši klienti dozvědí novinky ze sociálních služeb, představujeme nové kompenzační pomůcky, často vše spojujeme s nějakou exkurzí.“

Nadějné vyhlídky absolvovalo 38 klientů a 11 z nich si našlo novou práci na nejrůznějších pozicích. Neméně důležitým přínosem bylo zajištění prostoru, kde lidé navazují kontakty a sdílí společné hodnoty.

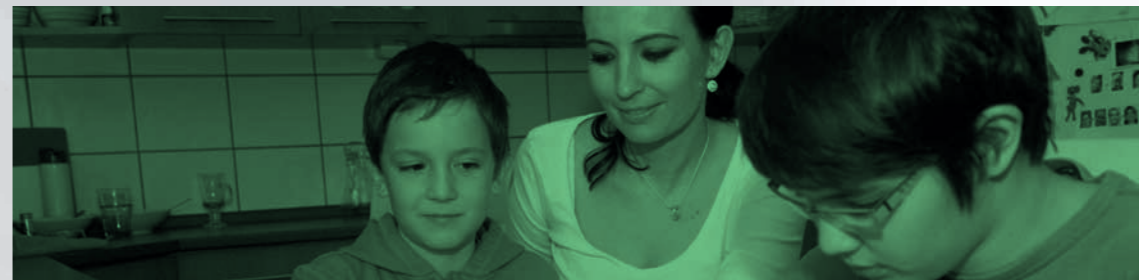

Prostor na práci i osobní život

Stále více lidí oceňuje možnost řídit si svůj čas. A je jen dobře, že na rostoucí poptávku po snadnějším sladování práce a rodiny reaguje i veřejná správa.

„Mám ve střídavé péči dva syny a velmi oceňuji, že mám pružnou pracovní dobu. V ty dny, kdy jsou kluci u tatínka, zůstávám v práci déle a napracované hodiny si pak vybírám, když jsou děti u mě. Všechno pak spolu hezky stihneme – úkoly, kroužky i pohádku před spaním.“

Veronika

Není důvod, proč by se v regionech s vysokou nezaměstnaností zaměstnavatelé neměli snažit vytvářet pro své zaměstnance dobré podmínky, například zaváděním pružné pracovní doby. Proto se Statutární město Most rozhodlo realizovat projekt **Společné příležitosti pro město Most** v čele s projektovou manažerkou Veronikou. „Mezi mosteckými občany, institucemi a zaměstnavateli se snaží-

me dosáhnout mnohem větší informovanosti o problematice rovných příležitostí a sladování pracovního a rodinného života. Cílem je rovněž přispět k odbourávání genderových mýtů a stereotypů.“

Průběh projektu potvrdil, že sladování rodinného a pracovního života prospívá zaměstnancům i zaměstnavatelům. Prvním zvyšuje třeba rodinnou pohodu, druzí získávají loajálnější, výkonnější a pozitivně motivované zaměstnance.

Cesta zpátky

Sehnat práci je těžké, se záznamem v rejstříku trestů o to víc. Někteří zaměstnavatelé se s takovými uchazeči ani nebaví a ti pak mohou na hledání práce úplně rezignovat.

„V práci mě chválili, ale po dvou měsících si zaměstnavatel vyžádal výpis z rejstříku trestů. Mám v něm záznam, tak jsem dostal vyhozov. Čistý trestní rejstřík pak po mě chtěli i na práci metaře.“

Michal

Michal, Pavel, Lenka – nikdy se neviděli, neznají se, ale něco je spojuje. Mají záznam v trestním rejstříku. Společný byl i strach, že to bude důvod, proč neseženou práci. Pavlovi se to ale nakonec podařilo docela snadno, snad i proto, že měl dobré rodinné zázemí. Michal musel projít trnitou cestou, kvůli minulosti mu nechtěli dát ani místo metaře, ale nakonec se stal údržbářem zahrad. A Lenka,

kteřá se do křížku se zákonem dostala kvůli drogové závislosti, to dotáhla až na finanční konzultantku. Všem pomohl projekt **Nadějně vyhlídky**.

Projekt několika desítkám svých klientů a klientek poskytl motivační a rekvalifikační kurzy i individuální pracovní poradenství a pomoc při zprostředkování zaměstnání. Práce s lidmi, kteří se po ukončení výkonu trestu snaží postavit na vlastní nohy, je totiž tou nejlepší prevencí kriminality.

Není nad to stát na vlastní noze

Maminky, kterým se blíží konec rodičovské, před sebou mají nelehké období návratu do zaměstnání v nové životní roli. Je dobré, že na to nejsou samy.

„Člověk prostě nemůže stále jen čekat, až za ním práce přijde. Musí se aspoň pokusit něco podniknout. A dokud nevyzkoušíme, že to jde, nebo nejde, nemůžeme soudit.“

Veronika

Otázku, jak po uplynutí rodičovské skloubit péči o narozeného potomka s profesní činností, si klade řada rodičů. Nemluvě o starostech s tím, jak má mladá rodina vycházet s penězi. Když končila rodičovskou Veronika, maminka dvou dětí, lákalo ji podnikání. Nebyla si ale jistá, zda to zvládne. Podporu získala v projektu **Podnikání jako flexibilní forma uplatnění na trhu práce** a dnes má vlast-

ní obchod. „Určitě mi hodně pomohly dotace od úřadu práce, které jsem dostala právě na vybavení obchodu, tedy na stojany, věšáky a další nezbytné věci. Tuto dotaci jsem dostala díky dobře připravenému podnikatelskému plánu.“

Projekt měl ambiciózní cíl pomáhat rozjet podnikání několika desítkám osob a skutečně se mu to podařilo. Kromě toho se zabýval i problematikou sladování rodinného a pracovního života a napomáhal zavádět tyto principy do praxe u svých klientů a klientek.

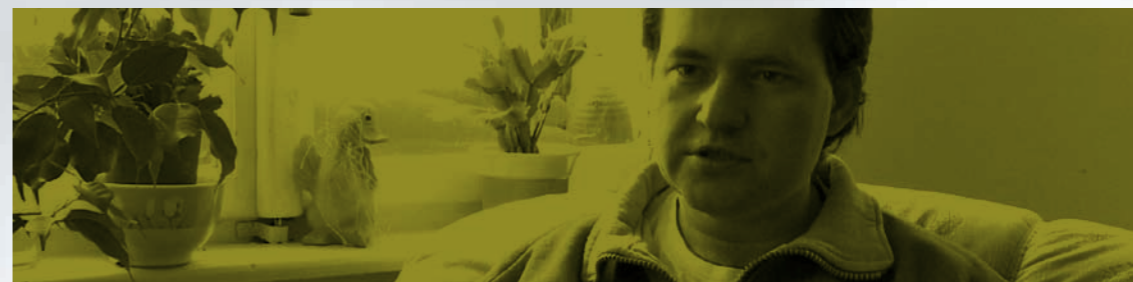

Zadlužený, ale nezlomený

V nejistých ekonomických časech se člověk do dluhů dostane snadno. Zvlášť pokud uvěří falešné nabídce, která slibuje zázraky.

„Vím, že jsem se do problémů dostal z vlastní hlouposti. Ne všechno byla jen moje vina, ale jsem dospělý člověk, a tak jsem měl věci přece jen více předjímat. Ale chybami se přece člověk učí.“

Michal

Stát se nedobrovolně „bílým koněm“ a nést závazky firmy, od které nepřichází ani koruna, je nezáviděníhodné. Něco podobného postihlo Michala z Mostecká, který se po ztrátě zaměstnání nechal přemluvit známým ke společnému podnikání. Naštěstí si uvědomil vážnost situace a začal hledat, jak z ní ven. Kontaktoval projekt **Protidluhové poradenství** s tím, že své problémy zná a chce je sám řešit, ale přesto by se mu hodila pomoc

a pár rad. „Docílili jsme toho, že se ze všeho nejdříve odpoutal od svého známého, co ho v podstatě zneužil, a pak jsme mu pomohli s právními kroky, aby byl z obchodního rejstříku jako jednatel oné firmy vymazán,“ shrnuje Michalův příběh koordinátorka projektu Hana Šustáková.

Projekt pomohl prostřednictvím poskytování poradenských služeb i terénních programů stovkám lidí, kteří řešili problém s předlužeností. Kromě toho usiloval o zvyšování finanční gramotnosti mládeže vytvořením klubu a skupiny mladých lidí, kteří pozitivně působí na své vrstevníky.

Krok správným směrem

Pokud má někdo problémy s drogami, je snadné ho ponechat vlastnímu osudu. Naštěstí se najdou i lidé, kteří před závislými nezavírají oči a pomáhají jim vykročit správným směrem.

„Dostal jsem se na ulici, páchal jsem trestnou činnost. Ve vězení jsem byl několikrát. Všichni se ke mně otočili zády, ale to chápu – po tom, co jsem jim byl pod vlivem drog schopen udělat a říct.“

Vlasta

Vlasta si dlouhou dobu nic nepřipouštěl, vždy si totiž dokázal najít bydlení a práci. Sice to nikdy nebylo na déle než rok a párkrát byl i ve vězení, přesto měl pocit, že vše zvládá. To, co s ním drogy dělají, mu došlo, až když viděl svou zhroucenou maminku a uvědomil si, že to je důsledek jeho jednání. Aby na své problémy nebyl sám, zapojil se do projektu **S chutí do práce**. V jeho rámci úspěšně ab-

solvoval i svářečský kurz. „Jsem rád, že jsem tady. Hlavní změnou je, že je do života vnesen řád. Není čas se nudit. To je hodně důležité, protože já si nepamatuju, že by mě kdy bavilo cokoli z toho, co jsem dělal. Volný čas jsem hned vyplňoval drogou.“

Díky projektu se daří dny klientů z řad abstinujících závislých vyplňovat prací, terapiemi i učením. Jsou tak lépe připraveni na samostatný život a nalezení zaměstnání a mají mnohem větší naději, že už nebudou jen přežívat, ale skutečně žít.

Seznam příběhů

1

I na venkově může být živo

Příjemce	Národní síť venkovských komunitních škol se sídlem v Borech
Název projektu	Rovné příležitosti ve venkovských místních partnerstvích
Číslo projektu	CZ.1.04/3.4.04/54.00233
Web	www.branaprovenkov.cz

2

Až na vrchol pyramidy

Příjemce	IZAP - Sdružení pro integraci zdravých a postižených dětí a mládeže „Chceme žít s vámi“
Název projektu	Získávání a rozvíjení kompetencí nutných k udržení se na trhu práce
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.02/43.00109
Web	www.slunecnicezlin.cz

3

Cesta k vysněnému povolání

Příjemce	JITRO – centrum služeb, s.r.o.
Název projektu	Založení a rozvoj sociálního podniku JITRO – centrum denních služeb, s.r.o.
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.06/30.003580
Web	www.jitro-sluzby.cz

4

Je to jen první krok

Příjemce	Poradna pro občanství / Občanská a lidská práva
Název projektu	Začleňování romských rodin v Ústeckém kraji
Číslo projektu	CZ.1.04/3.2.01/19.00132
Web	www.poradna-prava.cz

5

Svařováním ke štěstí

Příjemce	Trenkwalder, o.p.s.
Název projektu	Profese svářeče
Číslo projektu	CZ.1.04/3.3.05/75.00195
Web	www.trenkwalderops.eu

6

Dobroty z mléčného baru Naproti

Příjemce	Družstvo NAPROTI
Název projektu	Mléčný bar NAPROTI – vznik a stabilizace trvale udržitelné sociální firmy
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.06/30.00154
Web	www.naproti.com

7

Lepší život v cizí zemi

Příjemce	Sdružení pro integraci a migraci, o.s.
Název projektu	Zvýšení role neziskového sektoru v oblasti sociální integrace pracovních migrantů v České republice
Číslo projektu	CZ.1.04/5.1.01/51.00091
Web	www.migrace.com

8

Zkušenosti k nezaplacení

Příjemce	Úřad práce ve Zlíně
Název projektu	Příležitost pro zkušené
Číslo projektu	CZ.1.04/2.1.00/13.00070
Web	http://portal.mpsv.cz

9

Děti jako životní poslání

Příjemce	Sbor Jednoty bratrské v Novém Městě pod Smrkem
Název projektu	Rovné příležitosti pro Frýdlantsko
Číslo projektu	CZ.1.04/3.4.04/76.00213
Web	www.jbnm.cz

10

Raději pracovat, než sedět doma

Příjemce	Masopust, o.s.
Název projektu	Aktivně do práce
Číslo projektu	CZ.1.04/3.3.05/68.00160
Web	www.cafe-atrrium.cz/habidka_prac.php

11

Cesta ze začarovaného kruhu

Příjemce	Úřad práce České republiky
Název projektu	Praxe je začátek 2
Číslo projektu	CZ.1.04/2.1.00/13.00088
Web	http://portal.mpsv.cz/upcr

12

Jak na nástrahy běžného života

Příjemce	Plzeňský kraj
Název projektu	Krok do života 1
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.02/43.00068
Web	www.plzensky-kraj.cz

13

Svět otevíraný hlasem

Příjemce	Polovina nebe o.s.
Název projektu	Můj hlas – moje práce – komplexní program podporovaného zaměstnávání zdravotně znevýhodněných ve Středočeském kraji
Číslo projektu	CZ.1.04/3.3.05/68.00130
Web	http://polovinanebe.cz

14

Život ho změnil, teď ho on mění jiným

Příjemce	Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.
Název projektu	Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce
Číslo projektu	CZ.1.04/2.1.01/63.00031
Web	http://kapa-ops.cz

15

Od rekvalifikace k výučnímu listu

Příjemce	MPSV ČR
Název projektu	Vzdělávejte se pro růst!
Číslo projektu	CZ.1.04/1.1.00/71.00002
Web	www.mpsv.cz/cs

16

Malá obec s velkou vizí

Příjemce	Národní síť Zdravých měst ČR
Název projektu	Strategické řízení v obcích – kvalitně a efektivně
Číslo projektu	CZ.1.04/4.1.00/62.00004
Web	www.zdravamesta.cz/index.shtml

17

Školení pomáhá zaměstnancům i firmě

Příjemce	TexColor Ostrava, spol. s r.o.
Název projektu	Vzdělávání zaměstnanců společnosti TexColor Ostrava v oblasti nových materiálů
Číslo projektu	CZ.1.04/1.1.02/94.00601
Web	www.tex-colorcz.cz

18

Podaná ruka absolventům

Příjemce	Úřad práce České republiky
Název projektu	Absolvent v Olomouckém kraji
Číslo projektu	CZ.1.04/2.1.00/13.00091
Web	http://portal.mpsv.cz/upcr

19

Práce pro nezaměstnatelné

Příjemce	Armáda spásy v ČR
Název projektu	Systematický motivační program – „Normální je pracovat!“
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.02/21.00136
Web	www.armadaspasy.cz

20

Nadějně vyhlídky

Příjemce	KAFIRA o. s.
Název projektu	Nadějně vyhlídky – podpora zaměstnatelnosti zrakově handicapovaných v Moravskoslezském kraji
Číslo projektu	CZ.1.04/2.1.01/63.00077
Web	http://kafira.cz/cms

21

Prostor na práci i osobní život

Příjemce	Statutární město Most
Název projektu	Společné příležitosti pro město Most – spolupráce při sladování pracovního a rodinného života
Číslo projektu	CZ.1.04/3.4.04/76.00218
Web	www.mesto-most.cz

22

Cesta zpátky

Příjemce	RUBIKON Centrum
Název projektu	Nadějně vyhlídky
Číslo projektu	CZ.1.04/3.3.05/68.00073
Web	www.rubikoncentrum.cz

23

Není nad to stát na vlastní noze

Příjemce	Spirála Turnov, o.s.
Název projektu	Podnikání jako flexibilní forma uplatnění na trhu práce
Číslo projektu	CZ.1.04/3.4.04/76.00114
Web	www.spiralaturnov.cz

Zadlužený, ale nezlomený

Příjemce	Oblastní charita Most
Název projektu	Protidluhové poradenství Most, Duchcov
Číslo projektu	CZ.1.04/3.2.01/19.00174
Web	www.charitamost.cz

Krok správným směrem

Příjemce	Občanské sdružení Krok
Název projektu	S chutí do práce
Číslo projektu	CZ.1.04/3.1.02/86.00041
Web	www.oskrok.cz

Tato publikace je spolufinancována Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.
Další příběhy a informace naleznete na www.esfcr.cz a www.vetsisance.cz.

Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR
Odbor řízení pomoci z ESF
Na Poříčnickém právu 1, 128 01 Praha 2
E-mail: esf@mpsv.cz

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR v roce 2014

© MPSV ČR

Vydání 1., náklad 2 000 ks

ISBN 978-80-7421-084-6

